

SOLIDESA DE LA PREDICACIÓ CRISTIANA.

A la segona lectura d'avui llegim un fragment de la segona carta a Timoteu (2Tm 2,8-13). L'autor suposa que Pau està empresonat a Roma i que s'acosta l'hora de la mort: "ha arribat l'hora de la meva partença" (4,6). Aquesta situació determina l'estil literari de la carta, que permet sigui considerada com un discurs de comiat. Aquest gènere literari es troba en altres indrets de la Bíblia. A l'Antic Testament, el llibre del Deuteronomi pot ser llegit com un gran discurs de comiat de Moisès; el capítol 23 de Josuè i el 12 de 1Samuel inclouen els respectius testaments d'aquests personatges. En el Nou Testament l'exemple més clar en són els capítols 13-17 de l'evangeli de Joan i en la literatura extra bíblica, l'apòcrif Testament dels dotze patriarques. L'esquema que solen seguir aquestes obres sol ser sempre el mateix: Un personatge prestigiós reuneix els deixebles abans de la seva mort i els dóna exhortacions i instruccions per quan ell falti. Pau, doncs, abans de la seva mort, dóna consells i instruccions a Timoteu, que han de servir pel bon funcionament de les comunitats, que jo no són les dels temps primers.

En els versets 8b-10a Pau és presentat com un model, fet habitual en aquest gènere literari. En les cartes pastorals, l'autor ho fa sovint perquè interessa presentar un model acreditat i donar verosimilitud a l'autoria de Pau. Igual que Jesús fou condemnat com un malfactor (Mc 15,27), Pau també ho està i així com la mort de Jesús no va ser impediment per la seva resurrecció (esmentada en el v.8), l'empresonament de Pau no és impediment per l'expansió de la Paraula de Déu. És més, l'empresonament atorga força i eficàcia a la predicació d'aquesta Paraula.

L'expressió "Paraula de Déu" és una expressió bíblica, que emmagatzema una riquesa conceptual, que no permet limitar-la al contingut dels llibres bíblics acceptats en el cànon i per tant considerats inspirats per Déu. En la "Paraula de Déu" s'hi implica la paraula creadora de Déu (Gn1), que no retorna a Déu sense haver complert el que havia anunciat (Is 55,11). És la paraula que rebuda pels profetes es converteix en predicació (Jr 15,16; Ez 24,1). Lluc usa sovint aquesta expressió atorgant-li un sentit molt proper al que té en el nostre text (Ac 4,31; 6,2.7; 12,24; 13,5.7.46; 18,11). És indicativa de la predicació dels apòstols a les primeres comunitats basada en el missatge i ensenyament de Jesús vinculada a la seva mort i resurrecció. En la primera carta de Pere, un text proper en el temps a 2Tm, hi trobem una construcció que identifica la Paraula de Déu amb l'evangeli (1Pe 1,25). En l'elaborada teologia de Joan la Paraula de Déu és el mateix Jesús (Jn 1,14). El text que comentem mostra que Pau, predicador de l'evangeli, ha estat encadenat però el que no pot estar encadenat és l'evangeli, perquè aquest és Paraula de Déu, que, vist el que significa, és evident no pot estar mai encadenada.

La lectura litúrgica acaba amb un himne provinent, segurament, de la litúrgia baptismal de les primeres comunitats. En el primer dels cinc versos hi trobem un ressò del pensament de Pau pel que fa al baptisme en tant que incorporació a la mort de Jesús exposat a Rm 6,4-8. El tercer fa pensar amb les paraules de Jesús: "Qui em negui davant els homes, serà negat davant els àngels de Déu" (Lc 12,8s). Tal com el tenim aquí, l'himne estructura els versos en una disposició de 2/2/1; això serveix per veure que en el vers quart, la correspondència es trenca i no diu que Déu serà infidel si nosaltres som infidels. L'objectiu és anar a parar a la conclusió que afirma la fidelitat de Déu a despit de la infidelitat del seu poble, tema que trobem repetidament esmentat en tota l'Esclusura: Nm 23,19; Is 40,8; 25,1; Tob 14,4; Mal 3,6.

Diumenge 28 durant l'any
13 d'Octubre de 2013.